

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/66/2022
Identifikačné číslo spisu:	1116227270
Dátum vydania rozhodnutia:	22.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1116227270.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne S. X., narodenej XX. K. XXXX, X., K.W. B. X, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Henrich Dušek, s. r. o., Bratislava, Staré Grunty 162, IČO: 36 740 951, proti žalovanému T. V., nar. XX. Y. XXXX, X., U. XXXX/XX, o vylúčenie vecí z exekúcie, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (bývalý Okresný súd Bratislava I.) č. k. 9C/120/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 4. marca 2021, sp. zn. 3Co/27/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (teraz Mestský súd Bratislava IV), (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 31. januára 2019 č. k. 9C/120/2016, zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala vylúčenia bytu č. XX - C1 na 4. poschodí a bytu č. XX - C2 na 5. poschodí vo vchode č. X bytového domu súpisné č. XXX na K. B. Č.. X v X., spoluvlastníckych podielov 423/10000 a 354/10000 na spoločných priestoroch a zariadeniach bytového domu, zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území U. T. a spoluvlastníckych podielov 423/10000 a 354/10000 na zastavanom pozemku a nádvorí, na ktorom stojí bytový dom, parcela registra C parc. č. XX o výmere 1050, zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území U. T., Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, okres: Bratislava, obec: Bratislava - mestská časť Staré mesto, z exekúcie vykonávanej v prospech žalovaného proti Y. D. súdnym exekútorom JUDr. Jaroslavom Strakom na základe poverenia Okresným súdom Bratislava I v konaní sp. zn. 60Er/1047/2016. Žalovanému priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Výsledky vykonaného dokazovania okresný súd podriadil pod ustanovenie § 55 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom do 31. januára 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na súde návrhom na vylúčenie vecí z exekúcie, a tak súd zisťoval, či v danom prípade majú byť exekúciou postihnuté veci, ktoré sú v jej vlastníctve, pričom vychádzal zo základnej zásady

exekučného konania, že oprávnený má byť uspokojený výlučne z majetku povinného. V danom prípade nebolo sporné, že predmetné nehnuteľnosti tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čo potvrdila aj samotná žalobkyňa, a preto je s ohľadom na ustanovenie § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinná strpieť uspokojenie oprávneného z majetku, ktorý patrí do jej bezpodielového spoluvlastníctva s manželom. Na tvrdenia žalobkyne, že zmluvu o pôžičke a notársku zápisnicu č. N 2358/2016, Nz 33683/2016, NCRI 34590/2016 nepodpísala a ani inak s nimi neprejavila súhlas, uzatvorenie zmluvy o pôžičke, predmetom ktorej je 30.000 000,- Sk a uznanie takéhoto vysokého dlhu podľa nej nepredstavuje bežnú vec a preto jej manžel nebol oprávnený bez jej vedomia uzavrieť takúto zmluvu, okresný súd uviedol, že žalobkyňa žalobou nenapadla platnosť zmluvy o pôžičke, resp. nežiada určenie jej neplatnosti, ale žiadala o vylúčenie veci z exekúcie. Stotožnil sa s obranou žalovaného, že žalobkyňa uvádza nedôvodné, neopodstatnené skutočnosti, ako aj skutočnosti, ktoré sú všeobecne známe, ktoré však žiadnym spôsobom, zákonným či objektívnym, nevyvracajú dôvodnosť a zákonnosť exekúcie a ani spôsob jej vykonania. Podľa okresného súdu žalobkyňa nespochybnila, že nehnuteľné veci, ktoré sú predmetom exekúcie sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a tiež uviedla, že žalobu o určenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu nepodala vzhľadom k tomu, že sa o predmetnej zmluve o pôžičke dozvedela až v decembri 2016, kedy bolo jej právo dovolať sa relatívnej neplatnosti pre porušenie ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka už premlčané. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona číslo 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením jeho § 262 ods. 1 tak, že úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyni plný nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 4. marca 2021, sp. zn. 3Co/27/2020 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, nepriznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne nevznikli. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku z hľadiska odvolacích námietok žalobkyne v odôvodnení konštatoval, že ustanovenie § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka zohľadňuje pojmový znak bezpodielového spoluvlastníctva manželov - bezpodielovosť. Keďže v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov neexistujú podiely žiadneho zo spoluvlastníkov (manželov) na spoločnej veci, nemôže sa veriteľ pri vymáhaní svojej pohľadávky, ktorá vznikla za trvania manželstva len voči jednému z manželov, obmedziť iba na „podiel“ tohto manžela (dlžníka) na spoločnom majetku. Uvedené ustanovenie preto umožňuje, aby veriteľ dosiahol uspokojenie svojej pohľadávky aj z tých vecí, ktorých je dlžník bezpodielovým spoluvlastníkom. Predpokladom možnosti postupu podľa tohto ustanovenia je existencia pohľadávky vzniknutej len voči jednému z manželov za trvania manželstva (samostatný dlh) a vedenie exekúcie aj na majetok, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. I keď vo vzťahu k veriteľovi nejde v prípade druhého manžela, ktorý sám nie je dlžníkom, o jeho osobný záväzok, je tento manžel povinný strpieť, aby veriteľova pohľadávka bola pri výkone rozhodnutia (pri exekúcii) uspokojená aj z majetku, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V prípade, keď nariadenou exekúciou majú byť postihnuté veci, ktoré tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov, stáva sa manžel dlžníka účastníkom konania (§ 37 ods. 2 Exekučného poriadku). S tým súvisí aj ustanovenie § 55 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého právo na vec, ktoré neprípúšťa exekúciu, môže tretia osoba (v danom prípade žalobkyňa) uplatniť voči oprávnenému (v danom prípade voči žalovanému) na súde návrhom na vylúčenie veci z exekúcie. Tiež uviedol, že v prejednávanej veci nebolo medzi stranami sporné, že predmetné nehnuteľnosti tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a jej v súčasnosti bývalého manžela Y. D. a že pohľadávka žalovaného voči Y.B. D. vznikla počas manželstva so žalobkyňou. Keďže žalobkyňa v konaní nepreukázala, že má na predmetné nehnuteľnosti právo, ktoré neprípúšťa exekúciu začatú na návrh žalovaného, posúdenie týchto skutočností súdom prvej inštancie zodpovedá obsahu a účelu ustanovenia § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého môže byť pri výkone rozhodnutia (exekúcii) uspokojená z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov pohľadávka veriteľa jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva. Tvrdenie žalobkyne, že zmluva o pôžičke, prípadne uznanie dlhu jej manželom sú podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné, ktoré podporila poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu z 8. decembra 2012 sp. zn. I. ÚS 26/2010 v

zmysle ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nemalo pre rozhodnutie o vylúčení veci z exekúcie význam. Zo žaloby a ani z vyjadrení žalobkyne v konaní nevyplýva, že by sa dovoľavala neplatnosti zmluvy o pôžičke alebo uznania dlhu v notárskej zápisnici u účastníkov týchto právnych úkonov a že by ju tí uznali a ani to, že podala žalobu o určenie ich neplatnosti. V takomto prípade ide v zmysle ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka o platné právne úkony. Tvrdenia o neplatnosti týchto právnych úkonov v prejedávanej veci nie je možné považovať za dovolania sa ich neplatnosti, pretože boli uplatnené v konaní, ktorého účastníkmi neboli všetci účastníci týchto právnych úkonov. Pre rozhodnutie však bolo podstatné, že exekúcia sa vykonávala na základe exekučného titulu (notárskej zápisnice), proti ktorému žalobkyňa v tomto exekučnom konaní nepodala zákonom staveným spôsobom námietky a vo vzťahu k veciam, ktoré z exekúcie žiadala vylúčiť nepreukázala podmienky stanovené v § 55 ods. 1 Exekučného poriadku účinného v čase podania žaloby. Je pravdou, že exekučný súd pri posudzovaní vykonateľnosti zápisnice posudzuje iba to, či sú dané formálne a materiálne predpoklady vykonateľnosti, a to bez zreteľa na hmotnoprávny základ, čo znamená, že vykonateľná môže byť aj taká zápisnica, ktorá nemá základ v hmotnom práve. Exekučný súd musí zobrať do úvahy prípadnú námietku povinného týkajúcu sa platnosti procesného prejavu podľa ustanovenia § 41 Exekučného poriadku spočívajúcu napr. v tom, že ten kto prejav urobil, nemal spôsobilosť na právne úkony. Na druhej strane prejav povinnej osoby urobený v notárskej zápisnici, ktorý má mať procesné dôsledky (jeho súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice) nezbavuje povinnú osobu, resp. inú dotknutú osobu, možnosti urobiť predmetom súdneho konania samotný hmotnoprávny vzťah (povinnosť z neho vyplývajúcu). To potom znamená, že v sporovom konaní je možné domáhať sa samostatným návrhom určenia neplatnosti právneho úkonu (v danej veci zmluvy o pôžičke), na ktorý bol v notárskej zápisnici odkaz v súvislosti s uznaním dlhu, prípadne aj samotného uznania dlhu. Ak by v exekučnom konaní došlo k vymoženiu plnenia uvedeného v notárskej zápisnici a následne súd by v inom (sporovom) konaní určil, že hmotnoprávny základ nie je daný, išlo by u oprávneného o bezdôvodné obohatenie. Neplatnosť predmetnej zmluvy a uznania dlhu však predmetom súdneho sporového konania nebola a nebola relevantná ani pre vylúčenie veci z exekúcie. Námietku žalobkyne, že jej súd prvej inštancie nesprávnym postupom znemožnil uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces tým, že neuložil povinnosť žalovanému predložiť dôkazy o poskytnutí pôžičky, pretože ona ich predložiť nemohla, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Vo všeobecnosti platí, že pokiaľ súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou sporu, hoci tento má preukazovať spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane sporu uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. V sporovom konaní je však predmet dokazovania určený hypotézou právnej normy, v danom prípade vylučovacej žaloby ustanovením § 55 ods. 1 Exekučného poriadku v znení platnom v čase podania žaloby a je zameraný na preukázanie práva, ktoré vylučuje exekúciu. Táto právna norma určuje, čo je potrebné žalobcom preukázať, aby bol v spore úspešný. Vzhľadom na nepreukázanie takejto skutočnosti nebolo potrebné pre rozhodnutie vykonať ďalšie dokazovanie a preto nie je možné namietaný postup súdu prvej inštancie považovať za postup v rozpore so zákonom.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Po rekapitulácii priebehu odvolacieho konania pripomenula svoje tvrdenia, ktoré prezentovala pred súdmi nižších inštancií, že o uzatvorení zmluvy o pôžičke medzi jej bývalým manželom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom nemala do času, kým jej bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie žiadnu vedomosť, bývalý manžel ju o tom vôbec neinformoval, uvedené pred ňou vyslovene úmyselne zamlčal a o pôžičke sa dozvedela až z upovedomenia o začatí exekúcie. Rovnako tak nemala žiadnu vedomosť ani o uznaní dlhu vo forme notárskej zápisnice a súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, o čom sa dozvedela taktiež až z upovedomenia o začatí exekúcie. Samotná zmluva o pôžičke ako aj notárska zápisnica bola podpísaná len bývalým manželom ako dlžníkom, bez vedomia a súhlasu žalobkyne (v tom čase jeho manželky), hoci sa nejednalo o bežnú vec týkajúcu sa spoločných vecí, ktorú môže vybavovať každý z manželov, ale v tomto prípade bol jednoznačne potrebný súhlas oboch manželov v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aj napriek navrhovaným dôkazom zo strany žalobkyne, ktoré boli relevantné

pre dané konanie a ktorými mali byť preukázané skutočnosti sporné medzi stranami, súd vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil už len za účelom vyhlásenia rozsudku. Súd nezaviazal žalovaného na predloženie listinných dôkazov o prevode peňazí na základe zmluvy o pôžičke a originálu samotnej zmluvy o pôžičke, poskytnutie peňazí nebolo zdokladované a preukázané žiadnymi potvrdeniami, upriamila pozornosť na to, že už na prvý pohľad aj bez odborných grafologických znalostí, je podpis žalovaného na predmetnej zmluve o pôžičke v porovnaní s inými ním podpísanými dokumentami, nepopierateľne iný, zo strany súdu nebolo nariadené znalecké dokazovanie za účelom overenia pravosti podpisu. Mala za to, že odvolací súd mal argumenty žalobkyne a jej návrhy na dokazovanie vyhodnotiť ako veľmi závažné a podstatné pre dané konanie a trvať na predložení žalobkyňou navrhovaných dôkazov zo strany žalovaného a trvať na ich dôslednom preskúmaní. Ďalej poukázala, že už v priebehu odvolacieho konania podala na Okresný súd Bratislava I žalobu zo dňa 23. septembra 2019 o určenie neplatnosti predmetnej notárskej zápisnice, o ktorej je vedené konanie pod sp. zn. 20C/54/2019, v tejto veci zatiaľ nebolo vytýčené ani súdne pojednávanie, nebolo vydané žiadne rozhodnutie, vec tak nie je právoplatne skončená.

3.1. Na podporu svojich tvrdení poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 168/2019 z 21. novembra 2019: „Ak všeobecný súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Znamená to vo svojich dôsledkoch aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

3.2. Tiež poukázala na Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. augusta 2019, sp. zn.: 4Cdo/120/2019: „Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, pričom sa musí vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov abscentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu ich odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť (4Cdo/102/2017). Pokiaľ takto odvolací súd postupoval aj v prejednávanej veci, dopustil sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založil tým nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a v dôsledku toho aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho-ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu; len náležité, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce preň z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (I. ÚS 33/2012). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018). Pokiaľ odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil aj tieto žalovanou namietané skutočnosti, resp. dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť, odôvodnenie jeho rozhodnutia treba považovať za nedostatočne odôvodnené, čím porušil právo žalovanej na spravodlivý proces a konanie zaťažil vadou v zmysle § 420 písm. f) C.s.p.“

3.3. Rovnako má za to, že odvolací súd dostatočným spôsobom neodôvodnil, prečo nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, náležitým spôsobom nezhodnotil v celom súhrne posudzovaných skutočností žalobkyňou namietané skutočnosti.

3.4. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd v zmysle § 449 ods. 1 a ods. 2 CSP vydal Uznesenie, ktorým Rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako aj rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Tiež si žalobkyňa uplatnila nárok na

náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Posúdením návrhu dovolateľky o odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre vyhovieť návrhu v zmysle ustanovenia § 444 ods. 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietajúc nesprávne skutkové závery či nesprávne hodnotenie dôkazov, nedoloženie navrhovaných dôkazov, dôkazy neboli zo strany súdu riadne vykonané, arbitrárne závery odvolacieho súdu.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

14. V prvom rade dovolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP) a preto ho, vo vzťahu k namietanej arbitrárnosti v jeho skutkových záveroch, nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď dospel k záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne v súvislosti s vylúčením veci z exekúcie. Na základe uvedeného možno vysloviť, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pokiaľ dovolateľka namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP in concreto v nesprávnych skutkových záveroch či v nesprávnom hodnotení dôkazov (najmä neuloženia povinnosti žalovanému predložiť dôkazy o poskytnutí pôžičky) dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto

nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil. Odvolací súd v bode 18. rozsudku uviedol, že v sporovom konaní je predmet dokazovania určený hypotézou právnej normy, v danom prípade vylučovacej žaloby ustanovením § 55 ods. 1 Exekučného poriadku v znení platnom v čase podania žaloby a je zameraný na preukázanie práva, ktoré vylučuje exekúciu. Táto právna norma určuje, čo je potrebné žalobcom preukázať, aby bol v spore úspešný. Vzhľadom na nepreukázanie takejto skutočnosti nebolo potrebné pre rozhodnutie vykonať ďalšie dokazovanie a preto nie je možné namietaný postup súdu prvej inštancie považovať za postup v rozpore so zákonom.

16. Dovolací súd k námietke ohľadom vyhodnotenia jednotlivých dôkazov, neuloženia povinnosti predložiť dôkaz, zároveň pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

16.1. Dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficit v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, a to najmä s princípom kontradiktórnosti sporového konania a prejednávacieho princípu (zásady formálnej pravdy) vyjadrených v čl. 8 a čl. 9 CSP, ako aj zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania (podľa názoru dovolacieho súdu v dostatočnom rozsahu) výsluchom sporových strán, obsahom spisu exekútorského úradu súdneho exekútora JUDr. Jaroslava Straku sp. zn. EX 710/16, listinnými dôkazmi: upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 02. novembra 2016, upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie a ďalšími listinnými dôkazmi dospeli k záveru, že v prejednávanej veci nebolo medzi stranami sporné, že predmetné nehnuteľnosti tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a jej v súčasnosti bývalého manžela Y. D. a že pohľadávka žalovaného voči Y. D. vznikla počas manželstva so žalobkyňou. Keďže žalobkyňa v konaní nepreukázala, že má na predmetné nehnuteľnosti právo, ktoré nepripúšťa exekúciu začatú na návrh žalovaného, posúdenie týchto skutočností súdmi nižšej inštancie zodpovedá obsahu a účelu ustanovenia § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého môže byť pri výkone rozhodnutia (exekúcií) uspokojená z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov pohľadávka veriteľa jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva. Tvrdenie žalobkyne, že zmluva o pôžičke, prípadne uznanie dlhu jej manželom sú podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné, ktoré podporila poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu z 8. decembra 2012 sp. zn. I. ÚS 26/2010 v zmysle ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nemalo pre rozhodnutie o vylúčení veci z exekúcie význam. Zo žaloby a ani z vyjadrení žalobkyne v konaní nevyplynulo, že by sa dovoľavala neplatnosti zmluvy o pôžičke alebo uznania dlhu v notárskej zápisnici u účastníkov týchto právnych úkonov a že by ju tí uznali a ani to, že podala žalobu o určenie ich neplatnosti. Že podala v priebehu odvolacieho konania žalobu dňa 23. septembra 2019 v tom čase na Okresný súd Bratislava I o určenie neplatnosti notárskej zápisnice uviedla až v podanom dovolaní. Toto konanie nebolo skončené a ide v zmysle ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka o platné právne úkony. Tvrdenia o neplatnosti týchto právnych úkonov v prejednávanej veci nie je možné považovať za dovolania sa ich neplatnosti, pretože boli uplatnené v konaní, ktorého účastníkmi neboli všetci účastníci týchto právnych úkonov. Pre rozhodnutie však bolo podstatné, že exekúcia sa vykonávala na základe exekučného titulu (notárskej zápisnice), proti ktorému žalobkyňa v tomto exekučnom konaní nepodala zákonom staveným spôsobom námietky a vo vzťahu k veciam, ktoré z exekúcie žiadala vylúčiť nepreukázala podmienky stanovené v § 55 ods. 1 Exekučného poriadku účinného v čase podania žaloby. V sporovom konaní je možné domáhať sa samostatným návrhom určenia neplatnosti právneho úkonu (v danej veci zmluvy o pôžičke), na ktorý

bol v notárskej zápisnici odkaz v súvislosti s uznaním dlhu, prípadne aj samotného uznania dlhu. Ak by v exekučnom konaní došlo k vymoženiu plnenia uvedeného v notárskej zápisnici a následne súd by v inom (sporovom) konaní určil, že hmotnoprávny základ nie je daný, išlo by u oprávneného o bezdôvodné obohatenie. Neplatnosť predmetnej zmluvy a uznania dlhu však predmetom súdneho sporového konania nebola a nebola relevantná ani pre vylúčenie veci z exekúcie.

16.2. Pre konštatovanie nedôvodnosti dovolateľkou namietanej arbitrárnosti súdov z uvedených hľadísk preto nemožno postupu súdov nižších inštancií nič vytknúť a námietky žalobkyne vyjadrené v tomto smere preto dovolací súd považoval z aspektu prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

17. Pre úplnosť tiež najvyšší súd poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Dovolací súd na tomto mieste opakovane zdôrazňuje, že nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného návrhu, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu (účastníkov konania), vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

18. Dovolací súd nad rámec uvedeného poukazuje, že súdna prax už veľmi dávno zaujala záver, že vybavovanie spoločných vecí manželov zahŕňa tak správu, ako aj dispozíciu s majetkom, napr. dispozíciu s úsporami (R 46/1966, R 104/1967). Tento záver bol potvrdený v rozbere Najvyššieho súdu ČSR (R 42/1972) a v judikatúre Najvyššieho súdu SSR (R 61/1973), v ktorej bolo vyslovené, že vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí zahŕňa tak dispozíciu spoločnými vecami, ako aj ich správu. K ručiteľskému záväzku jedného z manželov nie je potrebný súhlas druhého manžela. Prevzatím ručiteľského záväzku jedným z manželov nevzniká spoločný ručiteľský záväzok oboch manželov. Vychádzalo sa zo záveru, že prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nie je právnym úkonom, ktorý by bolo možno charakterizovať ako dispozíciu so spoločnou vecou alebo vykonávanie správy spoločných vecí oboch manželov, ale ide o úkon spadajúci do výlučnej dispozičnej sféry každého z manželov osobitne. Týmto úkonom sa totiž nezakladajú druhému manželovi žiadne práva ani povinnosti. Na tento judikát nadviazala súdna prax (Sborník stanovisek, zpráv o rozhodování soudů a soudních rozhodnutí Nejvyšších soudů ČSSR, ČSR a SSR IV. 1970 - 1983, str. 495) následne tak, že zmluvu o pôžičke uzavretú len jedným z manželov (3 Cz 57/73) alebo uznanie dlhu len jedným z manželov (3 Cz 27/86) nepovažovali za vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí, keďže nejde ani o dispozíciu, ani o správu spoločných vecí. Súhlas druhého z manželov tak nebol potrebný. Najvyšší súd aj v neskoršej ponovembrovej rozhodovacej činnosti dospel k záveru, že medzi vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí nepatrí ani vypožičanie auta len jedným z manželov (R 71/1994), ani prevzatie ručenia (R 1/1998), ani pristúpenie k záväzku tretej osoby a ani súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice (4Cdo/123/2008, 4Cdo/234/2010). Za zmienku stojí, že česká judikatúra bola dokonca ešte plodnejšia. Rovnako ako tá slovenská potvrdila dovtedajšie závery tak ohľadne ručenia (29Odo/398/2005, 32Cdo/4885/2011, 32Cdo/1728/2013), ako aj ohľadne pôžičky, resp. úveru a ich uznania (29Odo/162/2005, 33Cdo/373/2007, 33Odo/690/2005, 22Cdo/1230/2009, 33Cdo/3775/2007, 29Cdo/1969/2000). Navyše ich rozšírila napr. aj na sprostredkovateľskú zmluvu (33Odo/533/2005, 28Cdo/2199/2008) či zmluvu o poskytnutí štátneho príspevku (33Odo/1080/2004, 33Odo/1766/2006).

18.1. Právna teória je rovnako vzácnou jednotná (už niekoľko desaťročí) v tom, že ustanovenie § 145 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len na právne úkony týkajúce sa spoločných vecí, t. j. vecí, ktoré už sú súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva. Právna možnosť uzavierať zmluvy len jedným z manželov nebola existenciou bezpodielového spoluvlastníctva nijako obmedzená. Na týchto záveroch zotrvali tak učebné texty (KNAPP, V., PLANK, K., et al. Učebnice československého občianskeho práva. Svazek II. Praha: Orbis, 1965, ďalej KNAPP, V., LUBY, Š., et al. Československé občianske právo. 2. zväzok. 2. vydanie. Bratislava: Obzor, 1974, alebo LAZAR, J., ŠVESTKA, J., et al. Československé občianske

právo. 1. zväzok. Bratislava: Obzor, 1986) ako aj osobitné monografie. Vnímanie ustanovenia § 145 bolo stále také, že upravuje len priame úkony týkajúce sa spoločnej veci, t. j. „nakladanie a dispozíciu;“ ochrana pred sekundárnymi dopadmi sa mu nepriznávala (RADVANOVÁ, S., ŠTĚPINA, J. Majetkové otázky v manželstve a rodině. Praha: Orbis, 1967, s. 26.). Záver, že § 145 Občianskeho zákonníka nedopadá na úkony so sekundárnym účinkom, zastával aj pomerne často citovaný komentár z r. 1987 (ČEŠKA, Z., et al. Občanský zákoník: Komentář. Díl 1., Zásady, § 1 až 221. Praha: Panorama, 1987).

18.2. Ani poprevratová právna teória neprišla k iným záverom. Najnovšia vysokoškolská učebnica občianskeho práva hmotného (LAZAR, J., et al. Občianske právo hmotné. 1. zväzok. Bratislava: IURIS LIBRI, 2014, s. 523) uvádza, že „§ 145 sa vzťahuje len na právne úkony týkajúce sa spoločných vecí, t. j. vecí, ktoré už sú súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva.“ Preto podľa prof. Lazara ak napr. „zmluvu o pôžičke ako dlžník uzavrie len jeden z manželov, nepotrebuje na to súhlas druhého manžela, pretože zmluvou o pôžičke sa peňažné prostriedky ešte len nadobúdajú.“ Žiadny sekundárny dopad - ktorý záväzok jedného z manželov nesporne mať môže - nespomína (treba dodať, že viac ako tri roky po zverejnení nálezu ústavného súdu I. ÚS 26/2010). Možno preto spoľahlivo konštatovať, že ani v právnej teórii sa za viac ako 60 rokov nikdy nepresadil názor obdobný tomu, aký zastáva ústavný súd vo svojom náleze I. ÚS 26/2010. A to napriek tomu, že negatíva zákonnej úpravy si právna teória veľmi dobre uvedomovala, nakoľko druhý z manželov je v zmysle § 147 povinný strpieť uspokojenie veriteľovej pohľadávky aj z bezpodielového spoluvlastníctva. Opačný výklad by totiž neodôvodnene podkopával princíp ochrany tretích osôb (veriteľov) a dlžníkov by priamo viedol k tomu, ako sa vyhnúť plneniu záväzkov.

18.3. Pokiaľ ide o účel zákona, úprava bezpodielového spoluvlastníctva obsiahnutá v § 143 a nasl. nesmeruje k ochrane spoločného majetku pred sekundárnymi dopadmi úkonov jedného z manželov. Inak by zákonodarca v § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka nezakotvil možnosť, aby sa pohľadávka veriteľa len jedného z manželov mohla pri výkone rozhodnutia uspokojiť i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov; ak by nejaká snaha o ochranu spoločného majetku predsa len existovala, § 147 ods. 1 by ju znegoval.

18.4. O tom, že zákonodarca chcel v ustanovení § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka riešiť len priame nakladanie so spoločnou vecou, a nie sekundárne dopady, svedčí podľa názoru dovolacieho súdu aj systematika Občianskeho zákonníka. Úprava bezpodielového spoluvlastníctva je totiž zaradená do jeho druhej časti venovanej vecným právam, konkrétne do jej druhej hlavy pojednávajúcej o spoluvlastníckom práve. Táto systematika naznačuje, že § 145 ods. 1 sa týka výkonu vlastníckeho práva, teda práva vec držať, užívať, požívať jej plody a nakladať s ňou. Pri záväzkoch, ktoré majú len sekundárny vzťah k spoločnej veci, akými sú napr. pristúpenie k dlhu či prijatie pôžičky alebo úveru, sa však ani jedno z týchto práv nevykonáva. Tento záver potvrdzuje aj skutočnosť, že § 145 má skoro na slovo rovnaké znenie, aké mal § 138 (zrušený od 1. januára 1992), ktorý sa týkal podielového spoluvlastníctva a ktorý sa bezpochyby vzťahoval len na priame nakladanie so spoločnou vecou. Je iba málo pravdepodobné, že zákonodarca mal úmysel totožným textom vyjadriť v rámci jednej a tej istej časti Občianskeho zákonníka niečo iné pre podielové a niečo iné pre bezpodielové spoluvlastníctvo. Práve naopak: možno z toho vyvodíť jeho zámer, aby sa pod spojením „vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí“ rozumelo len priame nakladanie a správa spoločného majetku. Ak by chcel zákonodarca toto spojenie chápať v manželských vzťahoch širšie, vyjadril by to odlišnou textáciou (Hlušák, M.: Manželia a dlhy. Kritika nálezů Ústavného súdu SR. In Bulletin slovenskej advokácie č. 6/2015).

18.5. Sumarizujúc vyššie uvedené právne-teoretické východiská a ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, vec prejednávajúci senát najvyššieho súdu v danej veci zdieľa názor súladný s väčšinovým názorom súdnej praxe (R) a právnej teórie. S názorom vyjadreným v rozhodnutí v ústavného súdu v náleze z 8. decembra 2010 sp. zn. I. ÚS 26/2010 sa dovolací súd nestotožňuje, nakoľko ani ústavne konformný výklad, o ktorý sa ústavný súd opiera, nie je dostatočný na odklon od doterajšej judikatúry. Názor zaujatý v rozhodnutí ústavného súdu vo veci I. ÚS 26/2010 sa v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu doteraz nepresadil (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/148/2017, 1Cdo/27/2017, 8Cdo/263/2019).

19. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta, že odvolací súd (prípadne súd prvej inštancie) nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), preto dovolanie v ktorom namietala vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.